

čím S. na účet „svého výdělku“ zimník za dalších 480 Kč. Avšak příležitost dělá zloděje. O nový trik chytřejší, vystavil si Celner podobný lístek se jménem F. Šlachta a pomocí něho vylákal na krejčím A. S. oblek v ceně 400 Kč.

Jednoho dne seděl Celner ve svém bytě úplně sám, opuštěn jako kůl v plotě, když pojednou ostré zaklepaní na dveře vyrušilo jej z „plodného přemýšlení“. Nežlí mohl překvapený Celner uleknutě zvolati „Volno,“ již do pokoje vkročil — sběratel příspěvků na jakýsi dobročinný fond, žádaje zdvořile o nějaký ten groš. Celner mu sice nedal ani haléře, avšak po odchodu sběratele byl zase o jeden plán bohatší. Přemýšlel, zkoumal, jaký dobročinný účel by si mohl zaříditi, aby byl z toho nějaký lepší příjem. Příležitost se mu naskytla brzy. Nedaleko Fryštátu shořela invalidovi Josefu Kijonkovi chalupa a Celner, který se o tomto neštěstí dozvěděl, vystavil si povolení s razítky a podpisy okresní polit. správy ve Fryštátě, která domněle povoluje Janu Celnerovi vybírání příspěvků pro postavení chalupy požárem postiženému Kijonkovi. Tato listina vynesla Celnerovi nejen asi 1500 Kč, ale i vězení. Při tomto podvodném jednání byl totiž Celner dopaden a zatčen. Průběhem přípravného vyšetřování vyšlo najevo, že Celner měl v době posledních manévřů i jakousi podvodnou avanturu, která mu na několik neděl vynesla titul podporučíka.

Tak se konečně ocitl pan ředitel před senátem.

Hájil se velmi vzletným způsobem, mluvě o „nedostižných ideálech“ a o zlepšení životní existence.

Senát jeho obhajobu nemohl samozřejmě bráti za směrodatnou a soudil jen dle fakt, která žádala o spravedlivé potrestání, pročež Jan Celner odsouzen na šest měsíců těžkého žaláře, bezpodmínečně.

Co se stalo před Beránkovou tržnicí a co uvnitř.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Kdo by z Pražanů neznal Beránkovou tržnici na maso? Je to jistě největší podobný závod v republice. Však také je tam zejména dopoledne rušno jako v úle; a což teprve před svátky! Loni před vánoci uspořádala firma za rozsáhlými výkladními skříněmi nádherný výklad, který upoutal každého kolemjdoucího. Není divu, že výklad byl obléhán.

Na roztomilé lajky a krásná podsvínčátka přišly se také podívat Barbora Roubíčková se svojí švakrovou Emilií Roubíčkovou, dělnice, které zašly si odněkud od Krče, kde bydlí, do Prahy nakoupit kousek lepšího jídla a nějaký dáreček pro řadu svých dětí. Dvě stě korun v samých dvacetikorunách měla Emilie složený v kapse vrchního kabátu. Pojednou cítí, že jí něčí ruka jede po zádech směrem ke kapse, hbitě sáhne si do kapsy a setká se tam s jinou rukou. Ohledne se a vidí za sebou slušně oblečeného mladíka. „Pane, vy mi saháte do kapsy!“ vzkřikla rozechvělá Roubí-

čková, pro niž byla by ztráta 200 Kč znamenala hladové vánoce.

„Vy drzá ženská, co si to opovažujete tvrdit?“ rozčepýřil se mladík a počal se tak rázně ohrazovat proti nařčení, že Roubíčková ztratila svoji jistotu a nechala mladíka odejít. Ale jeden z kolemstojících poradil jí, jen aby šla za ním a dala jej nejbližším strážníkem zjistiť. Poslechla Roubíčková této rady, ale mladík, když viděl, že je následován, dal se u Karlovy ulice na útěk. V tom přistoupil k Roubíčkové jiný mladík a povídá: „Neutíkejte za ním, to není ten mladík, co vám chtěl vzít peníze, pojdte se mnou, já vám ukáži pravého pachatele.“ Ale Roubíčková nedala se obelstít, nýbrž běžela dále za utíkajícím mladíkem, kterého, když byl jednoho chodce porazil, zachytil jiný chodec do náruče a předal policii. Na komisařství, kam byl předveden, znovu protestoval ostře proti nařčení, byl však přes to ponechán ve vazbě, odkud jej pustili teprve 8. ledna, když prokázal, že se bude 10. ledna ženit.

Minulé středy zasedl František Svoboda, 29letý dělník ze Žizkova, před samosoudce vrch. radu Dobromíra Součka, aby se zodpovídal ze zločinu nedokonané krádeže dle §§ 171 a 176 tr. z.

I před soudem výřečně a resolutně prohlašoval, že Roubíčkové do kapsy nesahal. Ale svědkyně vyloučily každou pochybnost a minulost obžalovaného hodně mu přitížila. Byl již pro kapesní krádeže na různých trzích, ve vlačích a ve vozech elektr. dráhy několikrát trestán, jednou dokonce i žalářem dvouletým, a jeho tresty přesahující celkem dobu šesti roků.

Po skončeném líčení byl k návrhu stát. zástupce dra Trosta odsouzen do těžkého žaláře v trvání dvou měsíců, ovšem nepodmínečně.

*

Tohle se tedy stalo před tržnicí Beránkovou. Abychom vyplnili, co jsme slíbili titulkem, musíme vyličit i jinou, delikátnější událost, která se stala uvnitř Beránkovy tržnice.

V restaurační kuchyni Beránkovy tržnice zaměstnán byl jako kuchař 26letý Antonín Š., jemuž k ruce jako služebná přidělena byla Julie S. Zalíbila se Toníkovi obratná a hezká Julinka a ani jí nebyl kuchař tak docela protivný. Domluvili se, Toník jednou u plotny prohlásil, že by nebyl proti tomu, vzít si Julču za zákonitou manželku, a když měli první prázdné odpoledne, šli do hotelu „Neptun“, aby tam zpečetili svoji lásku a vzali si zálohu na štěstí, které je v manželství očekává. Tu zálohu vzali si ještě asi třikrát. To už se otvíralo jaro, a když rozkvetl první bez, svěřila se Julie Toníkovi na výletě v Troji, že má tušení, jakoby měl k ní zavítati dlouhonohý pták. Tajemstvím tím nijak Toník nepotěšila. Naopak zmlknul, zvažněl a byl zřejmě mrzut. Druhý den připálil buchtu a na příští schůzce nadhodil Julii, že by bylo nejlépe, kdyby si dala pomoci. Věděl by prý o jednom lékaři, který by zakročil, aby čáp, který nastupoval k ní cestu, vrátil se do svého domova, vida marnost svého poslání.

Ale Julie, která se už těšila nejen na manželství, ale i na mimínko, nechtěla ani slyšeti a prohlásila, že si své dítě nechá a vy-

chová. Více tedy Toník se o věci nezmínil, ale za to začal se ohlížet po jiném místě, které také pro dobu lázeňské sezony dostal v jednom předním hotelu v Mar. Lázních.

Opuštěná Julie odebrala se, když nadešla hodina, do pražské porodnice, kde ji čáp, jehož putování nebylo přerušeno, vynášel a odevzdal ji čiperného kluka. Poručenský soud zavolal si Tonička do Prahy, aby od něho vyzvěděl, jak si představuje plnění své otcovské povinnosti. Ale milý Toník dítě zapřel. Měli prý hezkou Julču rádi i jiní mládenci, proč tedy zrovna on by měl platit alimony! Julie v pláči popřela, že by byla měla jinou známost, a podotkla, že Toník už tím, že chtěl ji vésti k lékaři, aby ji zbavil těhotenství, přiznal, že děcko je jeho.

Byly tedy spisy postoupeny státnímu zastupitelství, aby prozkoumalo, nebylo-li by dobře s Toničkem promluvit slovíčko v cestě trestní, a státní zastupitelství skutečně podalo na Antonína Š. žalobu pro zločin pokusu vyhnání plodu vlastního dle § 144 tr. z. a pro přešupek zmrhání pod slibem manželství dle § 506 tr. z.

O žalobě rozhodoval v sobotu samosoudce Dobr. Souček. Obžalovaný přijel až z Užhorodu, kde je nyní zaměstnán, a popíral jakoukoli vinu. Tvrdil, že se mu Julinka sama přiznala, že už důvěrně se seznámila s dvěma či třemi muži, a že jistě onen čáp byl již na cestě k ní, když on s Julinkou po prvé zazvonil v hotelu „Neptun“. Vedl také dva svědky, kteří mu měli dosvědčiti, že Julinka nebyla tak hodná, jak dnes se snaží dokázati.

Zavolali tedy Julinku. Hezká, černovlasá dívka drobnější postavy, zřejmě po porodu zesláblá a bledá, pod přísahou vypovídá, že Toník byl její první láskou, kterému dovolila tolik, že to mohlo být panu čápu znamením, aby ji navštívil. Ovšem nedovolila mu to bezprostředně po jeho slibu manželství, nýbrž až později. Také jí nijak nenutil, aby si dala pomoci, jen jí to tak nadhodil, a když nesvolila, nemluvil už o tom.

Svědci, Toníkem žádání Karel Černý a Karel Vavříčka, oba zaměstnaní v Beránkově podniku, nemohli ovšem dokázati, že by byla Julinka měla kdy nějaký důvěrný poměr. Mluvílo se prý v kuchyni o tom, že se schází s nějakým šoférem Lojzou a s nějakým úředníkem Edou, ale sami o tom nevěděli nic.

Přes to byl však Toník po řeči stát. zastupce dra Trosta obžaloby sprostěn. (V důvodech osvobozujícího rozsudku uvedl soudce, že skutková podstata zažalovaných činů není dána, poněvadž Toník nenutil Julču k žádnému zákroku, směřujícímu k vyhnání plodu, ani jí peněz k tomu nedal, ani žádného lékaře nejmenoval; také přešupku zmrhání pod slibem manželství zde není, poněvadž Julča nepoddala se Toníkovi bezprostředně pod slibem manželství, nýbrž o manželství mluveno bylo již dříve a Julie, doufajíc, že Toník svůj dřívější slib splní, poddala se mu, nežádajíc jako podmínku výslovné opětování tohoto slibu.)

Nyní se věci uchopí opět soud civilní, jehož rozhodnutí je ovšem předem jisté. Toník zůstane tatínkem a bude platit.

—ff—

Křivolaké putování kulky.

(Okresní soud v Nechanicích.)

Jednoho vlahého večera v září šel pan lesní z Dolního Přímu na čekání. Ukryl se za houštinu a čekal, až se objeví srnec. Místo něho objevil se mezi břízkami lesní králík. Lesní poslal za ním náboj, určený pro srnec. Ale kulka se zaběhla. Aniž by měl pan lesní o tom tušení, zasáhla rolníka Bednáře z Dol. Přímu, který se se spržením vracel s pole domů. Neslyšel vůbec rány, ale pocítil prudkou bolest v rameni, z něhož se vyřinula krev. Lékař vytáhl z rány kulku a rolníka obvázal.

Zvěst o tajemném zranění souseda se roznesla po vsi. Dříve než četnictvo dalo se do pátrání, dostalo psaní od pana lesního, že on je tím nešťastným střelcem.

Když se rolník uzdravil — kromě menší pohyblivosti lokte směrem vzhůru rána zůstala bez následků — státní zastupitelství žalovalo lesního pro přešupek zanedbání povinné péče. Plánek lesa a četnické ohledání místa kreslily před soudem okolnosti, příznivé žalovanému. Silnice, po níž rolník jel, 700 kroků vzdálená od místa výstřelu, ani jiná cesta nepříčila vzdušnou čáru střely. Lesní střelil po králíkovi v nízkém podrostě, v němž na 200 kroků postřehl by člověka. A v pozadí podrostu jako kulisa tyčí se starý, 40 metrů vysoký smrkový les, o němž střelec může předpokládati, že by jím střela neprošla, aniž by se o některý strom nezachytila. Lesní střelil po králíkovi, vzdáleném asi 35 kroků, směrem do země, kde půda není kamenitá a tehdy byla deští rozmoklá, takže mohl usuzovati, mine-li se střela cíle, že uvázne v zemi.

Soud uvážil všechny tyto okolnosti a zejména, přihlížeje k znaleckému posudku puškaře Holečka, jenž uváděl, že odraz střely za těchto poměrů jest krajně výjimečný, za který nemůže býti střelec činěn odpovědným, vynesl rozsudek osvobozující, pravě, že úraz způsoben byl nešťastnou náhodou odraženou střelou a nikoli zanedbáním povinné opatřností.

Radila paničce dobře.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Miládka Brabencová, 23letá služebná z Čakovic, změnila místo. Zafukala na dveře bytu své nové působnosti, pak postavila kufřík na zem a oddychla si: „Tak už sem tady! A teď jim, milostpaní, nejdřív něco povím, abysme si dobře rozuměly.“

Paní přikývla na souhlas a Miládka spustila:

„Zajedno jim teď musím říct, že vůbec nejím škuřinky, že si potrpím na dobrou mzdu, na dobrou stravu i na dobrý zacházení. Zadrhý jich, milostpaní, prosím, aby si všecko zavíraly. Žádný skvosty a žádný peníze nenechávají nikdy jen tak válet, to všecko patří pod zámek. Takový věci se ztratěj, jen to fikne, a pak to dycky vodnese ubohá služka. Řekne se: Kdo tu byl? — Služka! — Kdo to teda ukrad? — Kdo jinej, než služka?! Tak jim radím, milostpaní, všecko si dobře zavíraj!“